

Arrest

nr. 283 788 van 24 januari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 april 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 21 augustus 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 21 april 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 27 juni 2022. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21 08 2020 te Antwerpen werd ingediend door

*M., T. (R R ...)
nationaliteit Armenië
geboren te Etchmiazin op (...) 1958*

en

*M., O. (N° R N ...)
Nationaliteit: Armenië
Geboren te Etchmiazin op (...) 1961*

Adres (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland

Dat betrokkenen sedert 2009 in België verblijven, verhindert betrokkenen niet om terug te keren naar het land van herkomst om van daar uit een procedure op te starten voor het verkrijgen van een visum waarmee zij voor een lange periode (meer dan 3 maanden) op het Belgische grondgebied kunnen verblijven Betrokkenen tonen niet aan dat ze niet in staat zijn om te reizen, noch dat ze niet in staat zijn om zich tot de Belgische ambassade te wenden Hun verblijf in België was precair en werd enkel toegestaan in het kader van enkele procedures die zij hadden opgestart maar die een negatieve afloop hebben gekend in de zin dat het hen geen machtiging tot verblijf opleverde In 2009 dienden ze een verzoek in om internationale bescherming Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hen toegekend Deze procedure werd afgesloten in 2011, ondertussen meer dan 10 jaar geleden Betrokkenen hebben ook 2 aanvragen 9ter ingediend (aanvraag machtiging tot verblijf op basis van medische elementen) Beide procedures werden reeds geruime tijd geleden afgesloten (namelijk in 2010 en in 2012) Eerder hebben ze ook 3 aanvragen 9bis ingediend (aanvragen om machtiging tot verblijf omwille van humanitaire elementen) Deze procedures werden ook afgesloten met negatieve beslissingen Het bestaan van buitengewone omstandigheden werd niet aangetoond De laatste van deze procedures werd ook reeds geruime tijd geleden afgesloten (2013) Mevrouw werd in 2017 gerepatriëerd naar het land van herkomst en betekende een inreisverbod die tot 2020 geldig was Betrokkenen wisten dat hun verblijf op het Belgische grondgebied precair was en dat ze op een gegeven moment zouden moeten terugkeren naar het land van herkomst wat zij nalieten te doen Betrokkenen dienen vrijwillig terug te keren naar hun land van herkomst

Hun leeftijd weerhoudt hen niet om te reizen en terug te keren naar het land van herkomst Er worden geen leeftijdsgebonden medische elementen voorgelegd waaruit zou blijken dat reizen voor hen onmogelijk is

De elementen van integratie waaronder het feit dat ze Nederlandse taallessen volgden ook inburgeringscursussen, dat ze vrijwilligerswerk leveren (onder meer voor de voedselbank), dat ze een netwerk van vrienden en kennissen opbouwden die positief over hen getuigen, dat ze zich de Belgische normen en waarden hebben eigen gemaakt, dat ze geen inbreuken pleegden tegen de openbare orde,

dat ze werkwilbig zijn beschikken over een Belgisch rijbewijs, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr 198.769). Betrokkenen dienen zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Moskou

Het feit dat betrokkenen tewerkgesteld zijn geweest, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang de asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Betrokkenen kunnen zich voor deze procedure nog steeds laten bijstaan door hun huidige advocaat. Armeniërs dienen zich trouwens niet steeds persoonlijk aan te bieden voor hun visum D in Moskou. Ze kunnen dit ook per post doen via DHL vanuit Armenië. TLS contact (Belgium Visa Application Centre in Russia) aanvaardt dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post (via DHL) kunnen worden verstuurd.

Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Hun verblijf in België, hun integratie en de opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Hun dochter verbleef in België. M., O. (...) maar mevrouw staat afgevoerd van ambtswege. Betrokkenen hebben een zoon (M.) die in Rusland verblijft.

Het staat betrokkenen vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage."

Op 21 april 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor eerste verzoeker, een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 juni 2022. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

*Naam, voornaam: M., T.
geboortedatum: (...)1958
geboorteplaats: Etchmiazin
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is met in het bezit van een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum waarmee hij op legale wijze op het Belgische grondgebied kan verblijven."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 3 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid;

De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 21/04/2022, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: " de aangehaalde elementen vormen neen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van ophoudhoud in het buitenland "

Verzoekers stellen echter dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening hield met al de elementen van het dossier als een geheel : mn in hun onderlinge samenhang gelezen.

In de aanvraag dd 21/08/2020 tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van art 9bis hebben verzoekers duidelijk verwezen naar hun hoge leeftijd en naar de omstandigheid dat ze al zeer lange tijd in België wonen.

Verzoekers hebben geen financiële middelen. In België kunnen zij beroep doen op een netwerk van kennissen dat zij gedurende hun meer dan 11 jarig verblijf in België uitbouwden.

In het land van herkomst wacht hen geen menswaardig bestaan ; ook niet voor een eerdere relatief korte periode.

Verzoekers beroepen zich op de toepassing van art 3 en 8 EVRM; die ook de persoonlijke levenssfeer beschermen.

Alle sociale en economische belangen van verzoekers liggen in België.

Verzoekers verwijzen naar de stukken, die gevoegd werden bij het oorspronkelijke verzoekschrift ; bewijzen van werkbelofte; attesten van vrijwilligerswerk; attesten kennis van de Nederlandse taal en de getuigenverklaringen ; en de andere meegedeelde stukken.

In de beslissing waartegen huidig beroep stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekers geen familie meer zouden hebben in Armenië om dan verder te stellen dat de dochter van verzoekers in België verbleef; doch ambtshalve werd uitgeschreven en dat hun zoon in Rusland verblijft.

De bewering dat verzoekers nog familie hebben in Armenië is dan ook louter speculatief en wordt zelfs tegengesproken door de vaststelling dat beide kinderen van verzoekers niet in Armenië verblijven.

Daarboven kan niet veronderstelt worden dat, zo er familieleden van verzoekers in Armenië zouden wonen , deze dan zouden kunnen instaan voor de opvang van verzoekers ; ook al is het voor een beperkte periode nodig om de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen in het land van herkomst. Door dit toch te veronderstellen, nam de gemachtigde conclusies op basis van onbekende parameters en ging hij derhalve onzorgvuldig te werk.

Verzoekers hebben bijgevolg een aantal valabele elementen ingeroepen om aan te tonen dat zij niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst om daar de aanvraag tot machtiging van verblijf van

meer dan drie maanden in te dienen bij de Belgische diplomatieke en consulaire post. (in casu : in Moskou)

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de beslissing waartegen huidig beroep geen rekening gehouden met deze elementen in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek.

Medische elementen met fysieke en ook met psychische oorzaak kunnen inderdaad redenen zijn waarom een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om daar de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, onmogelijk is en aanleiding kan geven tot een inbreuk op art 3 en 8 EVRM.

De gevraagde buitengewone omstandigheden zijn geen omstandigheden die een overmachtssituatie creëren , doch het is voldoende dat omstandigheden worden ingeroepen , die het voor de verzoekers buitengewoon moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag op basis van art 9bis van de wet van 15/12/1980; dient beoordeeld te worden of het al dan niet bijzonder moeilijk is voor de verzoekers om tijdelijk terug te gaan naar hun land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen voor de Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is dus overduidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag dd 21/08/2020 ten onrechte geen rekening meende te moeten houden met al de ingeroepen elementen en deze elementen verwierp als zijnde behorende tot de gegrondheidsfase van de aanvraag.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zijn beslissing derhalve niet gestoeld op een correcte feitenvinding en kwam om deze reden tot een onzorgvuldig en onredelijk besluit.

Het middel is gegrond.

Verder stelt de beslissing waartegen onderhavig beroep :

" Dat gebleken is dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Het TLS contact aanvaardt namelijk dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post (DHL) kunnen verstuurd worden "

Er bestaat geen enkele zekerheid dat alle zendingen via DHL de Belgische Diplomatieke post in Moskou op een redelijke termijn bereiken, noch over de continuïteit van deze communicatie.

Een en andere is volledig afhankelijk van de onvoorspelbare oorlogssituatie met Rusland.

Vast staat dat het complexer en onzekerder werd en meer inspanning vraagt voor de burgers van Armenië om te communiceren met een dienst in Rusland/Moskou.

Het is dan ook onbegrijpelijk en onredelijk dat de aanvraag op basis van art 9bis Vreemdelingenwet van een Armeens onderdaan , onontvankelijk wordt verklaard zolang de oorlogssituatie met Rusland, met van dag tot dag onvoorspelbare wendingen, aanhoudt.

Dit middel is gegrond.

(..)

3. Het bevel om het grondgebied te verlaten

Bij vernietiging van de beslissing over de aanvraag conform art 9bis, dringt ook de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zich op.

Dit bevel werden minstens voorbarig uitgevaardigd om reden dat verzoekster nog de mogelijkheid heeft om de beslissing van weigering van verblijf in graad van beroep te laten beoordelen."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk zijn gemotiveerd, en dit zowel in rechte als in feite. Er wordt immers in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Daarnaast bevat deze beslissing een zeer omstandige motivering in feite, namelijk dat de door de verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij *“de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarbij per aangehaald element omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is. In de tweede bestreden beslissing met betrekking tot eerste verzoeker, wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt met toepassing van deze bepaling nu hij niet aantoonde in het bezit te zijn van een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum waarmee hij op legale wijze op het Belgisch grondgebied kan verblijven.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen. Zij betwisten echter dat het onderzoek naar de al dan niet aanwezigheid van buitengewone omstandigheden op een zorgvuldige en redelijke wijze geschiedde en zijn van oordeel dat de motivering niet afdoende is.

De vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

Het afdoende karakter van de motivering dient te worden beoordeeld aan de hand van de toepasselijke wetsbepaling, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het buitenland. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. De vraag rijst of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun verblijfplaats of plaats van oponthoud bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Op de eerste plaats merkt de Raad op dat het louter herhalen van de ingeroepen buitengewone omstandigheden uit de aanvraag niet volstaat om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

Verzoekers betogen vooreerst dat de samenhang tussen de ingeroepen elementen aantoont dat er wel buitengewone omstandigheden in hun hoofde aanwezig zijn. De Raad merkt op dat verzoekers zelf nalaten te verduidelijken in welke mate de samenhang tussen de verschillende door hun ingeroepen elementen een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Met het vaag betoog tonen zij geenszins aan dat er geen zorgvuldig onderzoek is geschiedt. Overigens tonen zij niet aan met welk element geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Vervolgens wijzen verzoekers naar hun hoge leeftijd en naar de omstandigheid dat ze reeds lange tijd in België wonen.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Dat betrokkenen sedert 2009 in België verblijven, verhindert betrokkenen met om terug te keren naar het land van herkomst om van daar uit een procedure op te starten voor het verkrijgen van een visum waarmee zij voor een lange periode (meer dan 3 maanden) op het Belgische grondgebied kunnen

verblijven Betrokkenen tonen niet aan dat ze niet in staat zijn om te reizen, noch dat ze niet in staat zijn om zich tot de Belgische ambassade te wenden Hun verblijf in België was precair en werd enkel toegestaan in het kader van enkele procedures die zij hadden opgestart maar die een negatieve afloop hebben gekend in de zin dat het hen geen machtiging tot verblijf opleverde In 2009 dienden ze een verzoek in om internationale bescherming Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hen toegekend Deze procedure werd afgesloten in 2011, ondertussen meer dan 10 jaar geleden Betrokkenen hebben ook 2 aanvragen 9ter ingediend (aanvraag machtiging tot verblijf op basis van medische elementen) Beide procedures werden reeds geruime tijd geleden afgesloten (namelijk in 2010 en in 2012) Eerder hebben ze ook 3 aanvragen 9bis ingediend (aanvragen om machtiging tot verblijf omwille van humanitaire elementen) Deze procedures werden ook afgesloten met negatieve beslissingen Het bestaan van buitengewone omstandigheden werd niet aangetoond De laatste van deze procedures werd ook reeds geruime tijd geleden afgesloten (2013) Mevrouw werd in 2017 gerepatriëerd naar het land van herkomst en betekende een inreisverbod die tot 2020 geldig was Betrokkenen wisten dat hun verblijf op het Belgische grondgebied precair was en dat ze op een gegeven moment zouden moeten terugkeren naar het land van herkomst wat zij nalieten te doen Betrokkenen dienen vrijwillig terug te keren naar hun land van herkomst Hun leeftijd weerhoudt hen niet om te reizen en terug te keren naar het land van herkomst Er worden geen leeftijdsgebonden medische elementen voorgelegd waaruit zou blijken dat reizen voor hen onmogelijk is."

Verzoekers betwisten niet dat hun verblijf steeds precair is geweest en dat zij dienden terug te keren doch nalieten dat te doen. Verzoekers betwisten evenmin, laat staan dat zij het motief weerleggen, dat zij geen leeftijdsgebonden medische elementen hebben voorgelegd waaruit zou blijken dat reizen voor hen onmogelijk is. Verzoekers brengen aldus geen concrete argumenten aan waaruit zou blijken dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn. Evenmin maken zij aannemelijk dat hierover niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Verzoekers wijzen er vervolgens op dat zij geen financiële middelen hebben en in België beroep kunnen doen op een netwerk dat ze niet of niet meer hebben in hun land van herkomst. Zij komen aldus in een mensonwaardige situatie terecht in hun land van herkomst en voeren de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekers geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Hun verblijf in België, hun integratie en de opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Verzoekers tonen niet aan dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer hebben in hun land van herkomst alwaar zij geboren en getogen zijn. Zelfs mochten verzoekers niet meer kunnen terugvallen op een netwerk in hun land van herkomst, gaan zij voorbij aan het motief dat hun dochter is afgevoerd van ambtswege en zij bijgevolg haar ouders kan vervoegen in Armenië. Wat de financiële situatie betreft verwijst de gemachtigde naar de IOM waarop verzoekers beroep kunnen doen om de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Verzoekers tonen geen schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Verzoekers voeren vervolgens de schending aan van artikel 8 van het EVRM en hun privéleven. Zij stellen dat hun sociale en economische belangen in België liggen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestaande gezinseenheid tussen verzoekers behouden blijft aangezien zij beiden niet over een verblijfsmachtiging beschikken en het grondgebied dienen te verlaten. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat

waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). Ook in het kader van de huidige procedure laten verzoekers na aan te tonen dat er ernstige hinderpalen zouden bestaan die hen verhinderen om samen in het land van herkomst of elders te verblijven. Ze maken niet aannemelijk dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om het beweerde privéleven verder te zetten. Verzoekers betogen enkel dat het nagenoeg onmogelijk is om hun privéleven te kunnen verderzetten in het land van herkomst, nu het centrum van hun sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt, doch maken dergelijke belangen in België geenszins aannemelijk aan de hand van concrete gegevens en/of stukken. Waar verzoekers verwijzen naar de werkbeloftes, attesten van vrijwilligerswerk, kennis Nederlandse taal en getuigenverklaringen, volstaat dit niet. Dergelijk betoog kan dan ook geenszins worden aangenomen, te meer nu niet blijkt dat verzoekers op enig ogenblik werden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Onder deze omstandigheden blijkt niet dat er sprake is van een ongeoorloofde inmenging in het privéleven van verzoekers of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekers toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij stellen dat de gemachtigde zelf vaststelde dat beide kinderen niet in Armenië verblijven. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat hun dochter, die in België verbleef, ambtshalve is afgevoerd en dat hun zoon in Rusland verblijft. Er kan bijgevolg niet worden gelezen dat beide kinderen niet in Armenië verblijven en evenmin tonen verzoekers dit aan. Waar zij herhalen dat zij geenszins beroep kunnen doen op familieleden in Armenië om hen op te vangen in Armenië, ook al zou het tijdelijk zijn, gaan zij voorbij aan het motief dat zij beroep kunnen doen op de IOM. Zij tonen overigens niet aan dat hun dochter hen niet kan vervoegen in Armenië, nu zij evenmin over een verblijfsmachtiging beschikt in België.

Waar verzoekers betogen dat er rekening diende te worden gehouden met het geheel van de ingeroepen elementen en dat de elementen in hun samenhang genomen wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat *“[d]e aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarna voor elk van deze elementen wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft verweerder een omstandig en volledig onderzoek van de door verzoekers aangebrachte elementen doorgevoerd. Uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan ook niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders moet worden beoordeeld indien het wordt gecombineerd met andere elementen die op zichzelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

In de mate verzoekers betogen dat hun lang verblijf, integratie en privéleven, elementen zijn die werden voorgelegd ter beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, merkt de Raad op dat de gemachtigde deze elementen niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. De Raad stelt vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers moeten derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in hun specifieke geval anders over moet worden gedacht, hetgeen zij evenwel nalaten te doen.

Verzoekers betogen ten slotte dat er helemaal geen zekerheid bestaat over de continuïteit van de communicatie met de diplomatieke post in Moskou omwille van de onvoorspelbare oorlogssituatie met Rusland. Verzoekers beperken hun betoog tot loutere beweringen maar tonen niet aan dat er daadwerkelijk sprake zal zijn van communicatieproblemen tussen de bevoegde diplomatieke posten of wat de invloed zou zijn van de oorlogssituatie in Rusland. Deze niet-geconcretiseerde vrees doet geen

afbreuk aan het motief in de eerste bestreden beslissing hieromtrent, namelijk: *“Armeniërs dienen zich trouwens niet steeds persoonlijk aan te bieden voor hun visum D in Moskou. Ze kunnen dit ook per post doen via DHL vanuit Armenië TLS contact (Belgium Visa Application Centre in Russia) aanvaardt dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post (via DHL) kunnen worden verstuurd.”* Verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat zij, bij een terugkeer naar Armenië, niet in staat zullen zijn -desgevallend via post- een aanvraag op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet in te dienen. Verzoekers tonen met andere woorden niet aan dat zij omwille van uitzonderlijke omstandigheden niet tijdelijk zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om er een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing voeren zij geen andere grieven aan.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond. Evenmin blijkt een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN